

Příběh Dany

By Návštěvník at Po, 10/10/2011 - 12:52

- [Životní příběhy](#) [1]

Narodila jsem se roku 1966 do rodiny svědků Jehovových. Tehdy už oba moji rodiče byli SJ. Pak se narodil ještě bratr a ten byl duševně postižený. Nepoznala jsem tedy nic jiného než tuto víru. U nás doma to bylo tvrdé v dodržování tzv. biblických zásad a vyrůstala jsem v podivném světě.

Ve světě bídy a pronásledování od komunistů. Když mi bylo 9 let, jednou dopoledne přivezli tátu z práce a doma začala prohlídka. Skoro nic jsem nechápala a divila jsem se, co vlastně hledají. Odvezli nějaké papíry a tátu jsem pak skoro rok neviděla. To mě zasáhlo nejvíc a taky mi přibyly povinnosti, starat se o domácnost, jelikož matka to špatně zvládala a hlavně jsem se starala o svého postiženého bratra. Ale myslím, že jsem to docela zvládla až na tu ukrutnou bídu, co jsme měli. Nebýt několika nevěřících příbuzných tak nevím, jak by to dopadlo, možná bychom skončili v dětském domově.

Když tátu pustili, běželo to tak nějak normálně dál. Dál jsme chodili na shromáždění pěšky 2 km lesem k jiným svědkům, kam ještě přijížděl někdo, kdo vedl Strážnou věž a služební shromáždění. Byly jsme tu na Sedlčansku tři rodiny, pak ještě jich přibylo několik, ale shromáždění bylo vždycky v bytech a byla třeba opatrnost. U rodiny, kam jsme chodili my, to bylo dobré, jelikož bydleli na samotě a většina cesty vedla lesem.

Vím, že jsem Boha tehdy chápala hodně jednoduše, hlavně jsem z něj měla strach, protože mi tak byl předkládán, ale co mi zůstalo dobrého, byl vztah k ostatním 'křesťanům' a jejich dětem.

Ubíhaly roky, chodila jsem do základky a žila jsem v neustálém posměchu od spolužáků. Tehdy jsem ještě nemohla chápat nic moc, ale aby na mě nikdo nemohl, tak jsem ve škole měla vynikající prospěch. Učení mě moc bavilo, věděla jsem víc, než po mě chtěli, četla jsem slovníky a zdolala skoro celou obecní knihovnu – tedy tu část pro děti.

Příbuzní říkali, že mám jít na střední školu, ale mí páni rodičové se tomu jen smáli, že je to zbytečné, že Bůh pohrdá 'světským' vzděláním a že bude brzo Armageddon. Skončila jsem tedy na učňáku. Taky proto, že rodiče neměli vůbec zájem už mi dávat nějaké peníze a dál mě živit. Bylo mi 16 let a muselo mi stačit měsíčně 80 Kč, co mi dával učňák, jídlo jsem tam měla zdarma a takhle to šlo tři roky.

Při tom všem jsem už od 15 let chodila do 'svědecké služby', což tehdy znamenalo opatrně navazovat hovory s lidmi a zkusit mluvit o Bibli. Jako mladý člověk jsem odvedla hodně této práce a pamatuji, že jsme chodili i v tuhých mrazech a vedrech a poctivě si zapisovali hodiny při tom strávené. To musí ostatně dělat každý SJ, a kdo to nedělá, je to černá ovce.

To ale stále nic nebylo o vztahu k Bohu. Sice jsem se modlila před jídlem a před shromážděním s nimi ale sama jsem to neuměla. Modlitba to bylo něco jako básnička – odříkat, na nic nezapomenout a říct AMEN.

Jaká hrůza... ale podle nich to bylo dobře... V té době jsem byla tlačena, abych se dala pokřtít. A hlavně, že se to ode mě jako člověka vyrostlého v křesťanské rodině samozřejmě očekává... hm tak to už jsem nevěděla, co s tím. Prostě byla to obrovská zodpovědnost, ale zároveň se tím nic pro mě neměnilo – vše jsem znala, ale jak funguje organizace, do níž bych měla oficiálně vstoupit, jsem se bála zeptat. Stejně bych nedostala odpověď.

Tak jsem na to kývla, abych nezůstala černá ovce a proběhla příprava formou otázek ke křtu a sezení se staršími. Problém nebyl žádný, a tak jsem byla pokřtěna ve svých 21 letech v rodině staršího ve vaně. Bylo nás víc – celkem pět.

Uběhl další rok a já se cítila docela fajn, ale cítila jsem, že se musím osamostatnit a odejít z našeho 1+1 kde jsme bydleli čtyři v neustálé bídě a problémech. Mí páni rodičové s tím byli spokojeni – život křesťana je přece bída a utrpení, tak to má být.

Našla jsem si práci v Praze i bydlení na ubytovně a bylo to docela fajn. Našla jsem i sbor v Praze 6, kam jsem chodila na shromáždění a studium knihy. Psal se rok 1988, 1989 a z toho, co se odehrálo v roce 1989, jsem měla strach – myslela jsem, že bude válka, a věděla jsem, že věřící se nesmí ničeho zúčastnit. Ani mi nebylo jasné, co je to svoboda, která najednou přišla, a co bylo úžasného, že najednou bude sjezd SJ na Strahově. Těžko můžu vylíčit to dojetí, které jsme měli z prvních sjezdů v Praze a z toho, že můžeme jít za lidmi dům od domu. První, co jsem dostala na starost, byl Zličín a spoustu barevných časopisů Strážná věž a Probudte se a pamatuju si, že se jich hodně rozdalo. Chodili jsme vždy po dvou a bylo to opravdu nádherné!

Nepamatuju si ale, že bych měla i přesto všechno nějaký osobní vztah k Bohu – modlitba byla naučená rutina a to, že vše funguje, je přece zásluha jediné správné Boží organizace. A to byli svědkové Jehovovi!

V té době jsem se seznámila se svým budoucím manželem, i když o mě stál někdo jiný a snažil se mi ukázat, že tato víra je špatná, že SJ nemají žádnou lásku k lidem. Vůbec jsem nechápala, o čem mluví, vždyť je to úplně jinak a zpracovaná jsem byla natolik, že jsme se už nestýkali a na veškeré prosby a volání jsem už nikdy neodpověděla. Vždyť přece je nutné si vzít člověka, který má víru SJ, tu jedinou správnou, protože ti ostatní stejně zahynou v Armageddonu! Bylo mi 24 let a vdala jsem se za člověka čerstvě pokřtěného u SJ.

Proběhlo stěhování z Prahy do jižních Čech, našla jsem si práci jako šička a pár let proběhlo docela v klidu. Stále jsme byli na shromáždění, stále jsme studovali knihu „Největší člověk, který, kdy žil“ a „Zjevení“ a další knihy dojížděli jsme 30 km vlakem a pak autem na shromáždění. Děti jsme neměli a já jsem je ani nechtěla, ta zkušenost s postiženým bratrem tam sehrála roli a navíc měl Karel dvě děti z prvního manželství a jedno taky postižené.

Po několika letech se můj muž stal starším a znamenalo to žít vzorný křesťanský život. Nikdo se ale nezabýval tím, proč nemůžu při shromáždění mluvit – měla jsem sociální fobii. Pak si starší mysleli, že jsem duchovně slabá, až to došlo tak daleko, že jsem ze shromáždění odcházela a odmítala tam chodit. To ale bylo zlé, jak by můj manžel vypadal, kdyby jeho žena nechodila do sboru, a tak mě tahal násilím. A s ním jeho otec, který jezdil s námi.

Můj muž začal být agresivní i doma, přestal chodit do práce, dlouho marodil, začal chodit na psychiatrii a pak dostal důchod. Vadilo mu na mě už všechno i to že chodím do práce – měla jsem tehdy hodně náročnou práci v nadnárodní společnosti i na tři směny a byla jsem na zhroucení. Nakonec jsem se rozhodla, že odejdu z organizace, protože nám nikdo nepomohl, naopak tvrdili, že je to moje vina, že mám málo víry. Můj muž se proti mně obrátil, zamykal přede mnou obývací a já musela bydlet v kuchyni, kde mi laskavě dovolil přespát. Nestačila jsem se divit co se děje – i otec mého muže mě fyzicky napadl i jeho matka, která byla nevěřící a už to viděli i sousedi, co se děje. Měla jsem asi tak dvě možnosti, jak to vyřešit: buď si něco udělat, nebo odejít.

Jako na zavolanou mi přišel dopis od mého bývalého spolužáka, kterého jsem tehdy odmítla. Složitě mě hledal a po domluvě mi slíbil, že mi pomůže. Musela jsem počkat a snášet to ještě celý rok, než jsem sbalila pár věcí do tašky, sedla na motorku a odjela 70 km odsud, už navždycky.

Byla to obrovská úleva – pár měsíců předtím bylo ve sboru oznámeno, že jsem opustila společenství SJ, čemuž předcházelo sezení se staršími. Na určitý den mi jeden z nich oznámil, že přijde se mnou mluvit, jak se to vlastně u nás bude řešit. Skutečnost však byla jiná – přišli tři a začali jeden přes druhého na mě mluvit. Můj muž odešel, abych na to byla sama a aby nijak neovlivňoval jednání. Nemůžu přesně říct, o čem se mluvilo, měla jsem v sobě několik prášků na nervy. Skoro nic jsem jim neřekla, jen jsem odpovídala na otázky, z nichž jedna byla: Chceš tedy opustit společenství SJ? Řekla

Příběh Dany

Publikováno z Rozcestí pro hledající (<http://sj.rozcesti.org>)

---

jsem s klidem ANO. Trváš na svém rozhodnutí? Řekla jsem ANO. Tím už nebylo o čem se bavit. Viděla jsem totiž za svůj život takových odchodů mnoho, ať už byly dobrovolné nebo nucené a vždy to bylo dlouhé a nechutné jednání. A tomu jsem se chtěla vyhnout. Pak odjeli. Oddechla jsem si. Bylo mi líp. Už nic nemusím. Sice vůbec nevím, jak bude vypadat můj další život, ale mám dveře otevřené...

Pak jsem za pár měsíců odešla z práce, následoval rozvod a odjela jsem 70 km pryč. Psal se rok 2001.

Následoval život v nové rodině s přítelem, který tehdy před 10 lety o mě stál. Dnes jsem mu byla vděčná, že se ozval a z té bryndy mi pomohl. Moje rodina totiž – tím myslím mí rodiče – se proti mně začali tvrdě stavět a jednali tak, jak to mají SJ předepsáno – ani nezdravte a ani nepřijímejte tohoto člověka do domu. Bylo to hrozné, ale tehdy mi to ještě tak nevadilo – měla jsem zcela jiné starosti. V té době jsem moc toužila mít dítě. Bylo mi už 35 let, nejvyšší čas!

Zhruba rok předtím jsem ještě v době manželství také toužila po děcku, ale nešlo to – jednak jsem měla uvnitř nějaké závady a musela jsem na operaci a pak mě doktor poslal na umělé oplodnění. To ale nevěděl, že spolu intimně nežijeme, takže to jít nemůže – nic jsem neřekla a starší tehdy chtěli, abych napsala do Prahy na odbočku, jestli je tento postup vůbec správný. Přišla odpověď, že to není správný postup, což mě způsobilo další zoufalství a posílilo rozhodnutí odejít z organizace. Jak tito cizí lidé můžou rozhodovat o takových věcech a na dálku!!!!

Zajímavé je, že pak to šlo dobře a normálním způsobem a díky Bohu se narodil zcela zdravý chlapec, a bylo mi už 36 let! Říkám díky Bohu, ale tehdy jsem si na Boha ani nevzpomněla, opustila jsem přece cestu víry a myslela jsem, že ani Bůh se o mě nijak nezajímá. To by bylo spravedlivé, že? Měla jsem teď malé děcko a jediné, co mi doma z duchovních věcí zbylo, byla Bible a zpěvník. Vše ostatní jsem vyhodila, prostě jsem nějak musela. Byla to tlustá čára za mou minulostí. Kdybych ale jen trochu vnímala, jak Bůh při mě stál a kdybych jen tehdy bývala věděla, co vše ještě zažiji, abych k NĚMU našla cestu. Kdybych bývala věděla, oč přicházím, když žiju bez NĚJ. A ON věděl, co se stane, jak mi tu cestu ukáže, ale že to bude trvat 10 let!

Symbolických 10 let, kdy člověk má dost času, aby poznal, která cesta je pro něj nejlepší!

Tak to jsou tak ve stručnosti asi 2/3 mého příběhu; tu nejlepší část jsem nechala na konec.

Klidně souhlasím se zveřejněním i s tím, aby se na mě obrátil, kdokoli bude potřebovat pomoc – sama jsem si prošla hrůzou odmítnutí a ještě procházím od své rodiny. Ale o tom příště... dnes je PÁN BŮH můj nejlepší přítel, díky mu za to vzdávám, protože mu patří!!!!!!!!!!!!

Dana

e-mail: KDana@email.cz [2]

Zdrojové URL: <http://sj.rozcesti.org/node/471>

Odkazy:

[1] http://sj.rozcesti.org/taxonomy_vtn/term/52

[2] <mailto:KDana@email.cz>